București, 27 Iunie 1945

Dragă Tanți,

Peste jumătate de oră trebuie să fiu la facultate, unde voiu da socoteală profesorului de literatură veche de faptele părintelui Moxalie și a celor dimpreună cu dânsul. Nu am nici o emoție, deși toate cunoștințele îmi fug haotic, ca printr-o ceață deasă. Probabil că acolo, în fața unui juriu stabilit, îmi vor veni pe rând în ordinea ce se cuvine. S-ar putea să fac o teză bună, cum s-ar putea și dimpotrivă. Câte nu se pot în lumea asta!...

Am visat astă noapte că mi-a venit scrisoare de la tine, recomandată, așa cum obișnuiești tu. S-ar putea ca visul acesta să devie realitate... Câte nu se pot în lumea asta!... Am să mă duc peste vreo zece minute, când am să scobor la facultate, la ghișeul nostru poștal, să

verific și dacă o fi ceva, am să-ți spun și ție când mă întorc.

De când am citit încă odată, zilele trecute, scrisorile tale, mi s'a încuibat în suflet o lăcrămioară și mă chinuie o întrebare. Am să ți-o spun, dar după ce-mi spui că nu te superi... Așa... Și vină mai aproape să ți-o spun la ureche, să nu audă nimeni... Așa...

- Tu fumezi?... Ș'ar putea... Câte nu se pot în lumea asta!...

Și dacă nu fumezi, nici n'ai pus în gură niciodată vreo țigară? cumperi una, ca să-i afli gustul, sau să vezi cum ți-ar sta?...

Nu aștept răspunsul căci trebuie să plec. Ceasul ține mai mult cu părintele Noxalie decât cu mine sau cu tine...

Oare părintele Noxalie a avut ceas?... Mai știi! Ș'ar putea. Câte nu se pot în lumea asta!...

Diogene